

Arrest

nr. 309 492 van 10 juli 2024
in de zaak RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en, samen met X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X enerzijds, en samen met X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X anderzijds, op 20 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2023 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet-verlenging van het BIVR. (RvV X)

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde partijen op 20 december 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (RvV X)

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de syntheseseminarie in de zaak RvV X.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2019 diende eerste verzoekster, V.G., (hierna verzoekster) samen met haar toenmalige echtgenoot H.Y. en hun gemeenschappelijk kind H.S. een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald op grond van de medische problematiek van H.Y. Zij kregen op 9 september 2019 een verblijfsmachtiging voor de duur van 1 jaar.

Het tijdelijk verblijfsrecht werd op respectievelijk 5 oktober 2020, 19 november 2021 en 7 oktober 2022 verlengd voor de duur van 1 jaar.

Op 2 oktober 2022 werd S.R. geboren als kind van verzoekster en S.S.

Het tijdelijk verblijfsrecht van H.Y. werd verlengd op 11 september 2023 naar aanleiding van de aanvraag die hij afzonderlijk daartoe had ingediend.

Op 25 september 2023 diende verzoekster voor zichzelf en haar minderjarige kinderen een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 24 oktober 2023 werd beslist tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging van verzoekster en haar minderjarige kinderen. Dit is de bestreden beslissing in de zaak RvV X, die luidt als volgt:

"H., G.[...]

+Kinderen:

H., S. [...]

Geboren te Turnhout op xx/xx/2017

S., R. [...]

Geboren te Gent op xx/10/2022

Nationaliteit: Armenië

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 25/09/2023 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 12/03/2019. Dat dit verzoek door onze diensten op 09/09/2019 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Redenen :

Betrokkenen wonen niet meer samen met hun echtgenoot/vader. De A-kaart werd toegekend op basis van de medische elementen van de vader/echtgenoot. Ook verblijft hun gemeenschappelijke zoon, H., S., op dit moment niet meer in België maar in Armenië bij zijn grootmoeder.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkenen dienen afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht."

Ook op 24 oktober 2023 wordt aan verzoekster en haar minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing in de zaak RV X. Ze luidt als volgt:

"De mevrouw,

Naam + voornaam: V., G.

[...]

nationaliteit: Armenië

+Kinderen:

H., S. [...]

S., R. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 25/09/2023 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 24/10/2023.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

☐ *Het hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en / of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

1 kind is jonger dan 6 jaar dus niet schoolplichtig

Het echtelijke kind van zowel de vader als de moeder verblijft nu in Armenië dus is nu ook enige tijd gescheiden van zijn vader die nu in België legaal verblijft.

☐ *Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tevens verblijft de persoon waarmee betrokkene een relatie heeft op dit moment, dus bij het nemen van deze beslissing alsook in Armenië.*

☐ *De gezondheidstoestand : NVT*

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij diende tijdig een synthesememorie in in de zaak RvV X.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Gelet op de verknochtheid van de beslissingen en de beroepen die ertegen zijn ingediend, past het om de zaken samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota's met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie op :

“Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de minderjarige kinderen in onderhavige procedure enkel en alleen worden vertegenwoordigd door de moeder en niet door hun vader.

In het verzoekschrift wordt weliswaar vermeld wie de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, maar er wordt zeer zeker niet vermeld dat de raadsman in kwestie optreedt voor de resp. vader in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van het kind in kwestie, wel integendeel (!)

In het verzoekschrift wordt vermeld “ik heb de eer u te contacteren als raadsman van V.G.” Zij is dus enkel de raadsman van verzoekster en niet de raadsman van de vaders van de minderjarige kinderen.

Het tegendeel zou ook verbazen, aangezien de vader van S.H., die als raadsman Mr. B. S. zou hebben volgens het door verzoekster gevoegd vonnis van de Familierechtbank, een tegenpartij is in de echtscheidingsprocedure en aangezien die persoon volgens verzoekster een klacht zou hebben neergelegd lastens haar wegens kind-ontvoering.

Alleszins, in toepassing van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht kan een beroepsprocedure namens een minderjarige slechts op ontvankelijk wijze worden ingeleid door beide ouders indien beide ouders het ouderlijk gezag uitoefenen.

Er wordt niet aangetoond dat de moeder op exclusieve wijze het ouderlijk gezag uitoefent.

De vordering ingesteld namens de minderjarige kinderen is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2. In hun synthesesmemorie in de zaak RvV X antwoordt verzoekende partij als volgt:

“Het mag duidelijk zijn dat het niet is omdat verzoekster en de heer S. op heden geen koppel meer vormen dat hij niet akkoord zou gaan met het feit dat er een beroep werd ingesteld namens zijn zoontje, R. , tegen de weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Evident heeft R. belang bij dit beroep en steunt de heer S. moeder hierin.

Wat betreft zoon S., verwijst verzoekster naar het feit dat ze voor bepaalde zaken exclusief ouderlijk gezag teneinde de medische zorg, school en omkadering rond S. zo efficiënt mogelijk te kunnen regelen. Zij heeft dit vonnis bovendien gevoegd in haar aanvraag tot verlenging van het verblijf, zodat DVZ hiervan op de hoogte moet zijn geweest. (zie stuk 12)

Het dossier is wat betreft de verblijfsregeling en de schoolregeling van S. nog steeds hangende bij de familierechtbank te Gent. (zie stuk 6 en 12)

In elk geval dient te worden benadrukt dat in het kader van het hoger belang van het kind, deze belangen hoe dan ook dienen te worden afgetoetst tegen de aangevoerde middelen door verzoekster, als hun moeder.

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk het recht om de procedure tot beroep tegen de weigering van verlenging van het verblijf te voeren namens haar beide zonen.”

3.3. Het wordt niet betwist dat H.S. en S.R. minderjarig zijn.

Een niet-ontvoogde minderjarige is in principe onbekwaam om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dient hij te worden vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag over zijn persoon uitoefenen (artikel 376 van het burgerlijk wetboek; RvS 6 november 2018, nr. 242.839; RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

Het wordt niet betwist dat verzoekster en haar respectievelijke partners gezamenlijk moeten optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

In de hoofding van het verzoekschrift worden in verband met de vordering ingesteld voor de kinderen duidelijk de wettelijke vertegenwoordigers vermeld, met name V.G. en H.Y. respectievelijk V.G. en S.S., wat impliceert dat zij optreden qualitate qua voor hun minderjarige kinderen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt. De advocaat dient aldus over een mandaat te beschikken voor zowel mevrouw V.G. als de heer H.Y. en de heer S.S.

In dit verband dient er gewezen te worden op artikel 440 van het gerechtelijk wetboek, dat luidt als volgt:

“Voor alle gerechten, behoudens de uitzonderingen bij de wet bepaald, hebben alleen de advocaten het recht te pleiten. De advocaat verschijnt als gevolmachtigde van de partij zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve indien de wet een bijzondere lastgeving eist.”

Uit deze bepaling volgt dat de advocaat wordt geacht gemachtigd te zijn door de partij waarvoor hij optreedt, zonder daarvan het bewijs te moeten leveren. Het vermoeden van een regelmatig mandaat is weerlegbaar, maar de bewijslast berust bij degene die zulks betwist en niet bij de betrokken advocaat. (RvS 22 december 2010, nr. 210.056)

In de mate dat de verwerende partij het mandaat van de advocaat betwist wat betreft de vaders, zijnde H.Y. en S.S., wijzende op het feit dat in het verzoekschrift enkel wordt vermeld *“ik heb de eer u te contacteren als raadsman van V.G.”*, dat de vader van H.S., H.Y., een tegenpartij is in de echtscheidingsprocedure en daarbij wordt vertegenwoordigd door een andere advocaat en dat H.Y. volgens verzoekster een klacht zou hebben neergelegd lastens haar wegens kinderonvoering, weerlegt zij het vermoeden van het regelmatig mandaat voor de vaders nog niet.

Wat betreft H.S., stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster en H.Y. in een procedure zijn verwikkeld bij de familierechtbank inzake de verblijfsregeling van hun zoon H.S. en dat het verblijfsrecht van H.Y. wel werd verlengd en hij dus legaal in België verblijft. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat waar zij wijst op de “echtscheidingsprocedure” en de klacht wegens kinderonvoering die door H.Y. zou zijn ingediend, dit er net op wijst dat H.Y. niet wil dat zijn zoon definitief met verzoekster, zijn moeder naar het buitenland zou vertrekken. Eén en ander vormt dus niet het bewijs dat de vader niet zou instemmen met het thans ingediende beroep tegen de beslissing om het verblijfsrecht van zijn zoon in België niet te verlengen, wel in tegendeel. Het loutere feit dat H.Y. in de procedure voor de familierechtbank door een andere advocaat wordt vertegenwoordigd, doet daaraan geen afbreuk. Het is immers logisch dat hij zich in een procedure tegen verzoekster laat bijstaan door een andere advocaat dan deze van verzoekster, maar dit zegt nog niks over de regelmatigheid van het mandaat in een procedure betreffende hun zoon tegen een beslissing van de verwerende partij. De loutere verwijzing naar een vermelding in het verzoekschrift, kan, gelet op al het voorgaande, niet volstaan om het niet-bestaan van een regelmatig mandaat aan te tonen.

Wat betreft S.R. wijst de verwerende partij enkel op de vermelding in het verzoekschrift. Dit kan ook hier, gelet op de hoofding die uitdrukkelijk verwijst naar de wettelijke vertegenwoordiging, niet volstaan om het vermoeden van het bestaan en de regelmatigheid van het mandaat te weerleggen.

Er blijkt dus voldoende dat het onderhavig beroep voor de twee kinderen daadwerkelijk werd ingesteld door beide ouders die het gezamenlijk ouderlijk gezag uitoefenen in naam van hun respectievelijke kinderen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel, dat wordt hernomen in de synthesesamenvatting, voert verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt, met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat zoon S. niet meer in België verblijft maar bij zijn grootmoeder in Armenië, dat bij het bepalen of er een verandering in omstandigheden is die een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak. Zo wijst zij er onder meer op dat verzoekster tijdens het groot verlof vaak hulp kreeg van haar familie in Armenië om S. tijdelijk op te vangen, dat de zorg voor S. niet te onderschatten is, en de vader van S. voltijds aan het werk is zodat ook hij niet kan instaan voor meer opvang. Zij stelt dat deze regeling ook zo is opgelegd door de familierechtbank, die toestemming gaf aan verzoekster om tijdelijk S. naar Armenië te laten gaan tijdens de zomer, en dit in afwachting van de start van zijn school in september. Zij licht toe dat de inschrijving van S. in het buitengewoon onderwijs type 2 heel wat voeten in de aarde had, maar uiteindelijk wel kon worden gerealiseerd. Eind augustus bleek evenwel dat S. op heden nog steeds geseind staat, wegens een (valse) klacht die de vader in de zomer van 2022 had ingediend voor kinderonvoering. Deze zaak werd intussen bij de rechtbank al uitgeklaard, doch de seining blijft voorlopig nog bestaan en recent werd opdracht gegeven door het parket aan de politie om S. te laten ontseinen zodat hij hopelijk snel terug naar België kan komen. Dit is de reden waarom S. vastzit in Armenië en dit werd door verzoekster ook meegedeeld aan de wijkagente bij de woonstcontrole op 7 september 2023. Verzoekende partij betoogt dat de feitelijke scheiding geen bewuste keuze is geweest en verzoekster erg zwaar valt. S. dient verder zo snel mogelijk te starten in het buitengewoon onderwijs, waar ze voorlopig zijn plekje nog behouden en bovendien is er ook een verblijfsregeling tussen S. en zijn vader, die ook nog niet definitief werd bepaald en waarvoor

nog steeds een zaak lopende is bij de familierechtbank te Gent. Met alle bovenstaande elementen werd geen rekening gehouden door de verwerende partij, zo concludeert verzoekende partij.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota ter zake wat volgt:

“Verzoekster beweert dat haar oudste zoon bijzondere scholing nodig heeft, maar de oudste zoon verblijft niet in België.

Verzoekster beweert dat haar oudste zoon buiten haar wil om niet in België zou verblijven, omdat er een strafklacht wegens kind-ontvoering ingediend werd. Echter, die bewering wordt geenszins geobjectiveerd of gedocumenteerd met enig stuk. Het is overigens niet omdat er een klacht zou neergelegd zijn door de vader wegens kind-ontvoering ten laste van verzoekster, dat die zoon daardoor niet naar België kan terugkeren.

De bewering van verzoekster is volstrekt gratis en verandert alleszins niets aan de feitelijke omstandigheden zoals hierboven aangehaald.

Waar verzoekster verwijst naar een vonnis van de familierechtbank dd. 23.03.2023 waarin een omgangsrecht bevolen werd door de familierechtbank, dient opgemerkt dat de actualiteit ervan geenszins wordt aangetoond, daar blijkt datzelfde vonnis de zaak in voortzetting werd gezet naar 08.06.2023 en verzoekster zwijgt over datgene wat op 08.06.2023 beslist werd. Bovenal kan verzoekster bezwaarlijk naar een vonnis van de familierechtbank verwijzen, dat in de praktijk helemaal niet uitgevoerd wordt door haar, daar de zoon bij de grootmoeder in Armenië verblijft.

De beweringen van verzoekster en de documenten die zij bij haar verzoekschrift voegt, tonen geenszins aan dat de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn. [...]”

4.3. In de synthesememorie herneemt de verzoekende partij het middel en repliceert zij op de nota van de verwerende partij.

Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat verzoekster zwijgt over wat er werd beslist op de latere zitting van de familierechtbank, betoogt verzoekende partij dat niets minder waar is en dat het vonnis reeds bij haar aanvraag tot verlenging werd gevoegd zodat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Zij verwijst ter zake naar stuk 12 bij de synthesememorie, zijnde een vonnis van de familierechtbank van 3 juli 2023. Verder, ten aanzien van het argument van de verwerende partij dat geen bewijs voorligt van de seining en klacht wegens kind-ontvoering, legt verzoekende partij een e-mail voor van het parket dat stelt dat de ontseining inmiddels zou moeten zijn gebeurd zodat het nodige kan worden gedaan om S. terug naar België te krijgen.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

De verwerende partij stelt enerzijds vast dat verzoekster en haar kinderen niet meer samenwonen met hun echtgenoot/vader, H.Y., en dat de A-kaart werd toegekend op basis van de medische elementen van deze laatste. Anderzijds wijst zij erop dat hun gemeenschappelijke zoon, H.S., op dit moment niet meer in België maar in Armenië verblijft bij zijn grootmoeder. Zij concludeert dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. Zij stelt dat daarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Verzoekende partij stelt dat bij het bepalen of er een verandering in omstandigheden is die een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak. Zij betwist niet dat het kind S. in Armenië verblijft, maar wijst erop dat dit een tijdelijke regeling was die door de familierechtbank werd toegestaan, in essentie om verzoekster te ontlasten en een adequate opvang voor het kind te organiseren tot op het moment dat hij kon worden ingeschreven in een Vlaamse school van het type II en dat het kind door een onterechte seining nog niet is kunnen terugkomen. Zij benadrukt in dat verband dat verzoekster de situatie van de nog niet opgeheven seining had meegedeeld aan de wijkagente bij de woonstcontrole op 7 september 2023.

De Raad stelt vast dat in de administratieve dossiers weliswaar een stuk zit waaruit blijkt dat het samenwoningverslag naar aanleiding van de door verzoekende partij aangehaalde woonstcontrole door de stad Gent werd overgemaakt aan de verwerende partij op 25 september 2023, maar dat het verslag zelf zich er niet in bevindt. Het dossier is alvast op dat vlak onvolledig. Verzoekende partij heeft evenwel zelf het samenwoningverslag bijgebracht. Hierin staat het volgende vermeld:

“Motief voor de afwezigheid van de betrokkene(n) en, indien mogelijk, een bewijs hiervoor: “Zoon S. is in Armenië bij moeder van G.”

[...]

motieven waarom de betrokkenen niet op hetzelfde adres wonen: Zoon S. zou geseind staan door de papa. Volgens G. (mama) kan hij niet terugkomen naar België. Zit hij vast in Armenië.”

Verder bevindt zich in de administratieve dossiers de e-mail van 9 augustus 2023, door verzoekster gericht aan de stad Gent met als onderwerp “verlenging verblijfsvergunning [...]” waarin zij onder meer het volgende heeft gesteld:

“Tijdens mijn zwangerschap heeft mijn ex-partner, Y.H., klacht ingediend tegen mij, dat ik mijn oudste zoon S. heb ontvoerd en ik moest vanaf september 2022 beginnen bewijzen, dat ik het kind niet heb ontvoerd, dat het kind in het buitenland was op de basis van zijn schriftelijke toestemming enz.

[...]

In bijlage stuur ik u [...] school inschrijving van mijn zoon S. [...] vonnis van familie rechtbank qua S., [...]”

Er moet worden aangenomen dit het stuk betreft dat de stad Gent op 9 oktober 2023 aan de dienst Vreemdelingenzaken overmaakte met als onderwerp “aanvraag verlenging verblijf V.G. + kind”.

Ook op dit punt moet worden vastgesteld dat het administratief dossier onvolledig is. Immers, niet alle bijlagen die luidens de hoofding van de voormelde e-mail van 9 augustus 2023 werden bijgevoegd zijn terug te vinden in het administratief dossier. Er kan dus niet worden nagegaan of verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij in haar synthesesmemorie in antwoord op een punt dat werd opgeworpen in de nota verduidelijkt dat het het vonnis van 3 juli 2023 was dat verzoekster bij haar aanvraag tot verlenging voegde. Nochtans is dit essentieel. Immers, in dit vonnis wordt het volgende gesteld:

“De partijen waren destijds akkoord om een traject binnen een multidisciplinair team te volgen In Armenië. Op heden lijkt de verderzetting van dit traject in Armenië de enige mogelijkheid om S. de nodige structuur, opvolging en begeleiding te geven.

[...]

De rechtbank wijzigt derhalve de maatregel aangaande het ouderlijk gezag en het recht op persoonlijk contact waarbij de verweerster op hoofdeis voor 2023 de toelating krijgt om met het kind naar Armenië te reizen en aldaar het kind het traject te laten volgen zolang er geen plaats is in een type-II school in Vlaanderen.”

In het dictum wordt verzoekster gemachtigd om “zonder toelating van de eiser op hoofdeis naar Armenië te reizen en laat voorlopig het kind toe in Armenië te verblijven tot wanneer er een plaats vrij is in een Type II-school in Vlaanderen.”

Hieruit blijkt onmiskenbaar dat het vertrek van zoon S. naar Armenië slechts tot doel had om hem tijdelijk een adequate opvang te bieden tot op het moment dat hij in België zou kunnen worden ingeschreven in een type II-school. Verzoekster maakt in haar aanvraag tot verlenging ook melding van een stuk waaruit blijkt dat het kind inmiddels daadwerkelijk werd ingeschreven.

De Raad kan dus niet anders dan vaststellen dat de onvolledigheid van het administratief dossier hem niet toelaat na te gaan of de verwerende partij in het licht van de aan haar voorgelegde stukken de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd toen inzake het verblijf van zoon S. in Armenië, zoals dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, “werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft”, temeer nu hierover niet verder wordt gemotiveerd.

Waar de verwerende partij in haar nota betoogt dat verzoekster beweert dat haar oudste zoon buiten haar wil om niet in België zou verblijven, omdat er een strafklacht wegens kind-ontvoering ingediend werd, maar dat het slechts een bewering betreft zonder dat ze wordt gedocumenteerd met enig stuk, en dat het niet is omdat er een klacht zou neergelegd zijn door de vader wegens kind-ontvoering ten laste van verzoekster, dat die zoon daardoor niet naar België kan terugkeren, is dit een a posteriori-motivering waarmee geen rekening kan worden gehouden. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het rechtsplegingsdossier wel degelijk correspondentie bevat met het parket waaruit kan worden afgeleid dat er een seining was die inmiddels werd opgeheven.

Uit het voorgaande blijkt dat niet kan worden nagegaan of het tweede motief in de bestreden beslissing al dan niet het resultaat is van een zorgvuldige besluitvorming. Deze vaststelling noopt tot de conclusie dat de beslissing moet worden vernietigd. Immers, het eerste motief -de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen niet meer samenwonen met hun echtgenoot/vader op grond van wiens medische situatie de verblijfsmachtiging werd bekomen- kan niet als determinerend worden beschouwd om de volgende redenen:

Verzoekende partij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de voorgaande verlenging van de A-kaart aan verzoekster en de kinderen wél werd toegestaan, ondanks het feit dat zij toen reeds niet meer samenwoonde met haar echtgenoot. Zij betoogt dat er geen verandering is ten opzichte van de situatie van vorig jaar, aangezien verzoekster nog steeds gescheiden is van haar gewelddadige ex-partner en er nog steeds een verblijfsregeling is voor het gemeenschappelijk kind S. met zijn vader hier in België.

De Raad stelt vast dat in de vorige beslissing tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van 7 oktober 2022 reeds vermeld werd dat verzoekster de “ex-vrouw” is van H.Y. en dat zij met het kind S. op een ander adres woont. Verder wordt het volgende vermeld:

“Om een nieuwe verblijfsverlenging te verkrijgen dient men tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een aanvraag te richten tot de het gemeentebestuur van de verblijfplaats en dient men volgende bewijsstukken voor te leggen:

[...]

Bijkomende voorwaarden voor de andere familieleden:

-De ex-partner: H., G.: bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling (beroepskaart, contract, recente loonfiches, ...) ofwel aantonen dat zij niet ten laste valt van de Belgische Staat, wat wil zeggen dat zij moet aantonen dat zij in staat is om in haar levensonderhoud en dat van haar kind(eren) te voorzien zonder beroep te doen op overheidssteun.

-Een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort

- Woonstverslag voor iedereen van de familie”

In de interne nota van 3 oktober 2023 staat het volgende:

“Info: Vorig jaar een voorstel DG gedaan omdat de ex-man blijkbaar geweld had gepleegd tegen zijn echtgenote. Vorig jaar woonden betrokkenen ook niet meer samen. Hebben dan gewoon beide betrokkenen een verlenging van hun A-kaart gegeven omdat ze samen hun aanvraag hadden gedaan. [...]”

Uit de synthesesnota van 16 september 2022 blijkt tevens dat verzoekster en H.Y. bij hun vorige verlengingsaanvraag reeds hun echtscheidingspapieren hadden voorgelegd.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de vorige verlengingsbeslissing reeds op de hoogte was van de echtscheiding en het niet meer samenwonen van verzoekster en haar ex-echtgenoot, H.Y. Desalniettemin ging zij over tot een verlenging van de verblijfsmachtiging voor een nieuwe duur van 1 jaar voor verzoekster en haar kinderen. Het feit dat er geen samenwoning meer is met H.Y. kan dus niet als determinerend worden beschouwd. Dit wordt in wezen ook bevestigd in de nota waar de verwerende partij stelt:

“Waar verzoekende partij beweert dat de feitelijke situatie zoals die beoordeeld werd in de thans bestreden beslissing, niet verschillend is aan de situatie in 2022, toen het verblijfsrecht wel verlengd werd, dient opgemerkt dat er wel degelijk verschillen zijn, met name dat het oudste kind van verzoekster in Armenië bij de grootmoeder verblijft en dat de vader van het jongste kind ook in Armenië verblijft.”

4.5. Uit het voorgaande volgt dat de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Het verweer in de nota doet daaraan geen afbreuk.

5. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

5.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat niet met alle feiten rekening werd gehouden.

5.2. De bestreden beslissing is genomen krachtens artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° [...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

[...]”

In casu wordt vastgesteld dat verzoekster en haar kinderen niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden, waarbij wordt verwezen naar het feit dat de aanvraag die op 25 september 2023 werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 24 oktober 2023.

Gelet op het feit dat onder punt 4 reeds werd geoordeeld dat de weigeringsbeslissing van 24 oktober 2023 moet worden vernietigd omdat niet kan worden nagegaan of met alle voorgelegde elementen rekening werd gehouden, kunnen verzoekster en haar kinderen niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de enkele vaststelling dat ze overeenkomstig artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden zoals vastgesteld bij beslissing van 24 oktober 2023 tot weigering van de machtiging tot voorlopig verblijf.

5.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten moet derhalve eveneens worden vernietigd. Het verweer in de nota doet daaraan geen afbreuk.

5.4. De tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2023 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet-verlenging van het BIVR en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gekend onder het nr. X is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS